

VSTOPITE NA NAŠ VLAK

Kompasov brzovlak

V Vstopite, pridružite se nam na našem vlaku. Vzдолž proge vozi že 50 let.

Že pol stoletja se ustavlja na različnih postajah, kjer nanj vstopajo gostje z vsega sveta. Pred petimi desetletji je na mestu Hotela Kompas železniške tirnice tresla moč parne lokomotive.

To je zadnji posnetek vlaka, ki pelje v Rateče, iz leta 1966. Progo so ukiniteli marca istega leta. Na desni je že stal Motel Kompas, ki je bil kasneje preoblikovan v depandanso Hotela Kompas. Hotel ima čast stati na sami trasi planiške proge, prav na mestu, kjer se je v trenutku nastanka fotografije nahajal vlak. Živahni utrip in ritem vlaka sta na nek način še vedno prisoten v stenah hotela. Tako kot je prej vlak povezoval, tudi naš hotel sedaj s svojo ponudbo povezuje ljudi od blizu in daleč z mogočnimi gorami, čudovito zeleno naravo in tukajšnjimi prebivalci. Vabljeni torej na popotovanje z vlakom skozi preteklost, skozi leta gostoljubja in izjemnih doživetij. Mnogo je spominov, ki so kot vagoni pripeti na našo gonilno Kompasovo lokomotivo. Ti so polni vrveža anekdot in zgodb pisane družine zaposlenih, ki bodo na tem popotovanju nadvse prijetni sopotniki. Ta vožnja z vlakom bo ponudila mozaik nekaterih dogodkov, ki so nas oblikovali.

Brž vstopite in se odpeljite skupaj z nami na to slovesno popotovanje! Strojvodja že piska na piščal ...

ČASOVNI VLAK SPOMINOV

Spoštovani potniki in vsi, ki ste in še skrbite za nemoteno delovanje našega »vlaka«!

Hotel Kompas že častitljivih 50 let vozi po tirnicah ene najlepših gospodarskih dejavnosti – turizma. Z njim je uspešno upravljalo več različnih »strojevodij« in po njihovi zaslugi po vseh teh letih s polno paro uspešno posluujemo naprej. S ponosom se spominjam njihovih in potem naših skupnih poti od Motela Kompas do danes ter ugotavljam, da ljubezen do počitnic, potovanj in hotelirstva v vseh letih ni nikoli presahnila. Da je to predanost, ki nas povezuje in je že pol stoletja enako goreča.

Naš hotel je bil v vseh časih stična vez za vse nas in vas, ki v hotelski panogi ustvarjamo svoj oz. naš vsakdan. Da vlak lahko tako uspešno drvi toliko časa, je treba zagotoviti varen spoj med vagoni in lokomotivo. Mi vsi skupaj, ki smo se skozi leta pridružili na tej vožnji na tem popotovanju ter vi s svojim delom in idejami, smo ustvarili to trdno vez. Vesel in hvaležen sem vsem, ki ste bili utrinke te dolgoletne vožnje z vlakom pripravljeni deliti z nami, da smo jih uspeli ob tej prelomnici ujeti na ta papir.

Z optimizmom zremo v prihodnost. Naš vlak se še ni ustavil in ima pred seboj še veliko vznemirljivih postaj. Ob tej priložnosti se zahvaljujem vsem zaposlenim, strankam in poslovnim partnerjem za zaupanje in doprinos v preteklosti in v bodočnosti. Iskrena hvala, ker še naprej ostajate na našem vlaku kot prijatelji in sopotniki!

Milan Sajovic
direktor

PRIPRAVITE KOVČKE!

Gremo v Hotel Kompas. Zgodba hotela se začne na nekdanji železniški trasi Ljubljana-Rateče. Po njej potujemo, in to s časovnim vlakom, kar 50 let v preteklost. Ustavili se bomo na številnih postajah, kjer se nam bodo pridružili trenutni in nekdanji zaposleni, naše največje bogastvo.

Verjemite, popotovanje bo res vrhunsko, kot se za štirizvezdčni hotel spodobi. Tako izjemno, da bi si zaslužilo prostor oz. novico na naslovnici. Predstavljajte si, kako bi videti naslovnica Kompas Reporterja, če bi le-ta danes še vedno izhajal. Zagotovo tako svečano in pompozno, kot je izgledal maršal Tito na naslovnici ob obisku našega hotela septembra leta 1974, dober mesec po odprtju. Ko je maršal Tito stopil skozi vrata, je bil to zagotovo trenutek, ki je pritegnil pozornost vsakega prisotnega fotoreporterja. Z elegantno uniformo in eminentnim nastopom je v naš hotel vnesel pridih prestiža in pomembnosti. Njegov obisk je pustil pečat v naši hotelski zgodovini. Vsekakor dogodek, ki so ga takrat s ponosom uvrstili tudi na naslovnico Kompas Reporterja.

Foto: Vid Černe

Naše polstoletno popotovanje je tudi nekakšen zgodovinski mejnik, ki zgovorno priča o rasti in razvoju hotela in si zagotovo zasluži naslovnico. 50 let spominov je težko ujeti na nekaj tiskanih strani, saj vključuje celotno popotovanje, od pompoznihih začetkov do današnje veličine, od zabavnih dogodivščin do drobnih trenutkov sreče. Oba dogodka sta seveda pomembna, a na povsem različna načina – eden kot zgodovinski mejnik, drugi kot kronika našega in vašega truda ter predanosti.

Josip in Jovanka Broz s kolektivom Hotela Kompas, 1974 (foto arhiv Mira B. Stopar).

S Seveda pa Tito še zdaleč ni bil edini znameniti politik, ki je obiskal naš hotel.

Resnično zanimiva zgodba se je zapisala v zgodovino našega gostinskega kolektiva tudi ob obisku tovariša Popita (Franc Popit, komunist in politik v času, ko še ni bilo karavanškega predora in je še avtobus vozil prav do koč v Tamarju) in prav je, da popestri naše popotovanje. V zgodnjih letih našega hotela so nadrejeni takrat mladi vajenki (brez imena, je pa na spodnji fotografiji) povedali, da na obisk prihaja France Popit, kar pa je v njej vzbudilo malce drugačno razumevanje situacije. Ta je namreč razumela, da bo prišel "France le nekaj popit." Kot vsaka mlada in zagnana vajenka je sicer želela storiti vse, da bi gostu ustregla, vendar ni videla potrebe po pripravi česa posebnega, saj bo vendar gospod France prišel samo nekaj popit. Odločila se je, da ne bo pripravljala pribora, krožnikov, tudi mize ne bo pogrnjala. Navsezadnje, kdo potrebuje pogrnjeno mizo, če pride omenjeni gospod samo na kozarček?

Predstavljajte si šok in zmedo med ostalim osebjem, ko so opazili, da miza ni pripravljena, da ni pogrnjnikov. France Popit je bil takrat pravzaprav kar zelo pomemben »uglednik«. Kljub nepričakovanemu zapletu so se vsi nadrejeni strinjali, da je bil nesporazum naravnost legendaren, mlada vajenka pa še vedno pravi (da, prav ste prebrali – mlada vajenka je dozorela tudi v vodjo), da je bil to eden najbolj zabavnih trenutkov.

Tudi vsi na popotovanju se strinjamo, da njena anekdota postane del folklore našega hotela, ki se pripoveduje sopotnikom, ki so že vstopili ali pa še bodo vstopili na naš vlak.

Kolektiv strežbe ob otvoritvi. V ospredju takratni direktor Bojan Plahuta. (foto arhiv Mira B. Stopar).

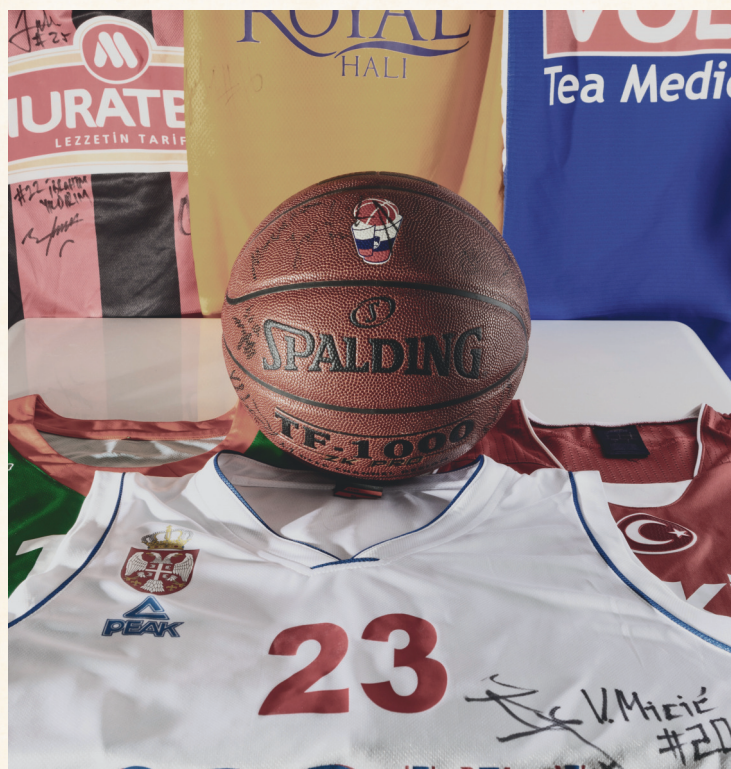
Hitro drvimo z našim vlakom skozi čas in prostor ter se bližamo prvi postaji! Ta je kot nekakšen muzej, vsak razstavljen artefakt pa je poln zgodb, ki čakajo, da jih odkrijemo in doživimo na tem popotovanju. Tu ne gre le za ohranjanje predmetov, pomembnih za našo Kompasovo skupnost, ampak za povezovanje z edinstveno Kompasovo dediščino na dnevni ravni. Kot vlak, ki povezuje različne kraje, tudi naša muzejska postaja povezuje različne čase in generacije. Le kdo tu se ne bi želel sprehoditi po spominski sobi starih časov, kjer bi naletel na dragocene kose, ki so nekoč, nekateri pa še danes, predstavljali srce in dušo našega hotela?

SLANA UMETNINA

Ne, ne gre za slano šalo, čeprav so nam jih upokoјenci ob pripovedovanju natresli kar nekaj. Kar lepo po vrsti, začnimo z umetnostjo ... kot se pač za muzej spodobi. V avli našega hotela se nahaja slika umetnika in slikarja Franceta Slane iz Škofje Loke. S svojo živahno barvno paleto neizogibno privlači poglede gostov in jih vabi, da se za trenutek ustavijo in občudujejo umetnost. In ne, tja ni prišla z vlakom ...

SLANI, PREPOTENI DRESI

Muzejska vrednost se ne skriva le v starih predmetih, ampak tudi v izobraževanju in navdihu. Tudi naši zaposleni so navdušeni nad zgodovinskimi obiski našega hotela. Športniki, ki so se skozi leta zvrstili pri nas, bodisi zaradi tekmovanj ali priprav, so prepričali našega receptorja (ja, tistega na sliki) s svojo prisotnostjo ter v njem vzbudili radovednost in občudovanje, kar dokazuje njegova zbirka športnih dresov. Naša vitrina je polna avtogramov, fotografije na stenah pa pripovedujejo zgodbe, anekdote in izpričujejo spomine na vsa ta srečanja.

Ekipa kuharjev na odprtju. Kdo ve, je morda tudi vajenka iz naše anekdote med njimi? (foto: arhiv Mira B. stopar).

SLANA ŠALA

Končno je na vrsti. Slana šala, namreč. No, ne ravno šala, je pa sila zabavna zgodba, ki vas bo zagotovo nasmejala. Prihaja iz kuhinje, kjer je tedanji glavni kuhar naletel na pravo komedijo. Predstavljajte si, da v kuhinjo pride praktikantka, ki ves čas po navodilih šole in mentorja skrbno piše dnevnik. Ob koncu prakse mora dnevnik oddati v šoli, zato ga prej da v zadnji pregled vodji kuhinje.

In takrat se je začela prava komedija. Vodja kuhinje je listal po dnevniku, ko je naletel na zapis, ki je spravil celotno kuhinjo v krohot: "V času prakse sem v kuhinji dajala stegna narazen." No, to se sliši nekoliko dvoumno, kajne? Glavni kuhar je namreč v trenutku dojel, da je mladenka želela opisati svoje delo v mesnici (ja, včasih je bila v kuhinji tudi mesnica) in da je govora o puranjih stegnih, ki jih je razkoščičevala in filetirala, a je zapis izpadel nekoliko drugače, kot je prevedela. Kuhar in sodelavci so se pošteno nasmejali in vajenki svetovali, naj zapis za svoje dobro nekoliko spremeni.

Tako se je zgodila ena izmed tistih anekdot, ki jih nikoli ne pozabimo in nas zabavajo še danes. Ena izmed mnogih zgodb, ki jih z navdušenjem delimo z vami. Pripravite se na smeh, solze in vse vmes – zgodbe, na katerih sloni naš časopis, so resnična zakladnica zabave.

Restavracija hotela, umeščena v prospekt iz leta 1974. (vir: prospekt iz arhiva Mire B. Stopar).

DRAGI HOTEL KOMPAS,

naj bodo tvoje brisače vedno mehke, zajtrki vedno slastni, gostje pa tako zadovoljni, da bodo želeli ostati kar za vedno! Na še mnoga leta smeha in nepozabnih zgodb pod tvojo streho!

Vse najboljše!
hit alpinea

KONDUKTER PRIHAJA

2. postaja

KOMPAS 50
HOTEL & CONFERENCE
KRANJSKA GORA

Vstopite vsi, ki ste vlak pričakali na drugi postaji. Pridružite se tistim zvestim popotnikom, ki vztrajamo na vlaku že od začetka. Skupaj z vami se na naš vlak vkrcavajo tudi svetovne ikone in legende iz različnih obdobij in kultur. To so liki, katerih imena odmevajo daleč naokrog, njihovi koraki pa so odmevali tudi po našem hotelu. Vsak prinaša svojo zgodbo, spomine in edinstvenost. Danes bomo skupaj potovali skozi čas, spoznavali njihove dogodivščine in se prepričali, da jih nikoli ne pozabimo.

SUPERMAN

N Najmočnejša lokomotiva sveta in najbolj slaven Superman Christopher Reeves je bil, preden se je huje poškodoval in si oblekel Supermanov plašč, tudi izvrsten pilot.

V znamenitem filmu Aviator iz leta 1985 je nastopil v vlogi vojaškega testnega pilota, ki skupaj z malo Rosanno Arquette strmoglavil v evropskih Alpah. Moramo priznati, da je režiser za snemanje prizorov strmoglavljenja izbral naravnost čudovito lokacijo v naših gorah.

Naš hotel je s ponosom gostil vse tri glavne igralce: pilota, njegovo simpatijo Tillie in letalo. Lesena konstrukcija slednjega je bila med snemanjem varno pospravljena kar v garaži hotela.

Po besedah zaposlenih je bil Christopher izjemno prijazen in dostopen, pravi gentelman, ki je vedno našel čas za prijazen klepet ali avtogram. Rosanna pa je bila nekoliko bolj pikolovska, včasih celo malo muhasta – prava diva.

Plakat omenjenega filma, na njem mladi "superman" in naša diva. Vir: wikipedia filma Aviator, internet.

Ekipa recepcije hotela (ob odprtju) – kar nekaj njih je imelo priložnost spoznati oba glavna akterja omenjenega filma (arhiv Marija Praštalo).

Lesena konstrukcija letala med našimi prelepimi gorami. Vir: wikipedia filma Aviator, internet.

Ker Rosanna ni bila prav visoka, je imela pogosto težave pri pritoževanju na recepciji, saj ni dosegla vrha pulta. Ta je bil namreč nekoliko višji kot danes. Zaposleni pripovedujejo, da je morala celo poskakovati, da je njen pogled dosegel receptorja na drugi strani. Enkrat je tako energično poskakovala, da so se bali, da bo v pravem pomenu naslova filma, kot pravi Aviator, poletela kar preko pulta ...

Snemanje je bilo za naš hotel nepozabna izkušnja, polna zanimivih zgodb in zabavnih anekdot. Christopher Reeves je vsem zaposlenim ostal v lepem spominu kot superjunak tudi izven filmskega platna, Rosanna pa je s svojimi muhastimi pritožbami prinesla nekaj dodatne živahnosti. Seveda pa ne smemo pozabiti na leseni avion, ki je tudi postal prava atrakcija in zanimivost za vse zaposlene. Ko zaposleni danes gledajo film, se vedno znova spomnijo na te zabavne dni, ko so filmske zvezde oživele naš hotel in ga za nekaj časa spremenile v pravo filmsko prizorišče.

Recepcijski pult, kot je bil v času obiska obeh akterjev, (vir: prospekt iz arhiva Mire B. Stopar).

L Lokomotiva vlaka se zdi kot dama, zato ji strojevodje radi nadenejo ženska imena.

JANEZ

A naši Kompasovi "lokomotivi" je bilo ime Janez. Ta je bil od vsega začetka simbol tako hotela kot tudi destinacije. Le kdo bi ga lahko pozabil? Desetletja je navduševal naše najmlajše goste in mnogi danes odrasli so nam zaupali, da so kot otroci obiskali Kranjsko Goro, domov za spomin pa odnesli prav svojega Kompasovega Janeza. Z njim so se igrali veliki in mali in verjamemo, da ima tudi danes pri marsikomu izmed vas posebno mesto na kakšni vidni polici v dnevni sobi. Janez je doživel pravo slavo, saj je bil na vrhuncu svoje kariere ena najbolje prodajanih maskot v nekdanji Jugoslaviji. Svojega je imel tudi Josip Broz Tito.

Legendarni Janez ni bil le navadna figurica. S svojo rdečo kapico in nasmehom na obrazu je bil vedno pripravljen na nova odkritja in pustolovščine. Verjetno je tudi Janez kdaj, ko ni krmilil in usmerjal našega potovanja, skočil na vlak - morda na kateri izmed svojih dogodivščin, da bi raziskoval širni svet! Janez je ostal Kompasov Janez, zato ga danes v naših hotelih ne srečate več – nadomestil ga je Kekec, Vandotov lik in priljubljena maskota našega kraja. Tudi on je pravi čarobni gostitelj, ki razveseljuje otroke in odrasle s svojim nalezljivim smehom in radovednim duhom, kadar v sklopu našega animacijskega programa obišče naše goste. Z njegovim prikupnim videzom in neizmerno radovednostjo vabi vse, da odkrivajo skrite koticke in skupaj ustvarjajo nepozabne spomine. Ne glede na to, ali vas vodi na raziskovanje gora ali vas zabava s svojimi prigodami, Kekec je vedno tu, da vam polepša dan!

ŠPORTNIKI - NAŠE PARNE LOKOMOTIVE

Naš hotel Kompas bi lahko zlahka preimenovali tudi v "Hotel šampionov"! Skozi leta smo gostili zavidljivo število športnikov – od tistih bolj poznanih do tistih, ki so šele na poti do slave. Smučarji, skakalci, košarkarji, nogometaši, judoisti svetovnega kova in celo bodybuilderji so pri nas našli svoj kotichek udobja. Pravzaprav bi težko našli šport, ki ga naši hodniki še niso videli.

Po napornih treningih se naši športni gostje vračajo v hotel kot glasne parne lokomotive – sopihajo, hitijo po stopnicah in v ritmu korakajo do svojih sob. In čeprav so si po disciplinah različni, imajo vsi nekaj skupnega: porabijo znatno več brisač, želijo si ekstra dolgih postelj, svoja trening oblačila pa s posebnim "čutom za estetiko" puščajo kar po hodnikih.

A kaj hočemo – naš Kompas je ustvarjen za šampione. Naš tim zna poskrbeti za vse, od vrhunskih obrokov, ki polnijo energijo, do posebne pozornosti, ki jo namenimo prav vsakemu gostu.

Ko gostiš športnike, ni nikoli dolgčas, je pa vedno zabavno in navdihujoče!

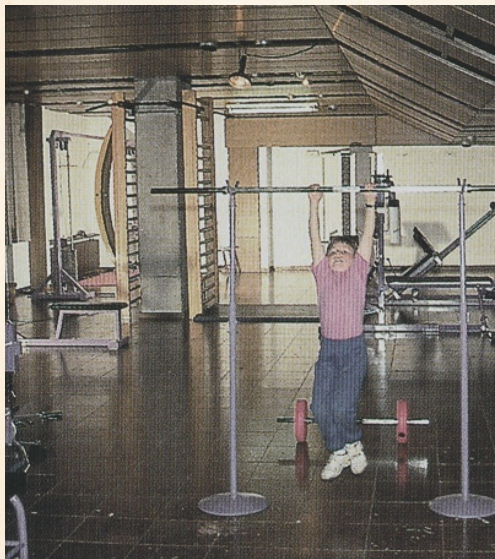
Janez in Kekec že desetletja navdušeta otroke in starše v našem hotelu Kompas.

Dobrodošli na tretji postaji, ki je največja in najbolj skrivnostna! Ta postaja skriva obsežne prostore in drobne skrivnosti, ki čakajo, da jih najdete in raziščete. Ali ste vedeli, da imamo v hotelu zaklonišče, za katerega ve le malo ljudi? Še danes se pogumni sezonski receptorji odločijo raziskati ta labirint rorov in ugotoviti, kam – če sploh kam – vodijo. Ste pripravljeni, da se nam pridružite na tej pustolovščini? Če pa vas je strah temnih kletnih zakloniščnih prostorov, brez skrbi – potujemo lahko tudi po prostorih, ki so nekoč bili ključni del naše hotelske ponudbe, a so iz takšnih ali drugačnih razlogov izginili. Skupaj se lahko spominjamo dragocenih trenutkov, ki smo jih doživeli v teh prostorih, in morda si boste želeli, da bi še enkrat doživeli njihovo čarobnost. Nekateri spomini, dragi gostje, sicer niso za delitev ... drugi pa so kot dober kozarec vina, z leti postanejo le še boljši! In te želimo deliti z vami. Pridružite se nam in odkrijte nova obzorja tretje postaje!

ZDRAV DUH V ZDRAVEM TELESU

Vozni red se spreminja. Hotel Kompas pa je bil in ostaja raj za športne navdušence.

Na mestu, kjer danes najdete veliko parkirišče Plato, so se nekoč raztezala prava teniška igrišča. Z malo domišljije lahko skoraj vidite goste, oblečene kot sam John McEnroe – v ultra kratkih belih hlačkah in s trakom v laseh, ki so udarjali žogice s takim žarom, kot da igrajo na Wimbledonu. A tenis ni bil edini šport v ponudbi. Imeli smo tudi Trim kabinet, kot so včasih imenovali današnjo fitness dvorano. Tam so se gostje potili in krepili mišice ob različnih napravah, ki bi bile danes videti kot muzejski eksponati.

Trim kabinet (foto arhiv Mira B. Stopar, prospekt).

Potem je bilo tu še kegljišče. Ah, kegljišče! Kjer so gostje krepili posebne vrste mišic – tiste, ki so bile najbolj pomembne za metanje težkih krogel proti nič hudega slutečim kegljem. Vzdušje je bilo kot na največjih kegljaških turnirjih, le da je bilo tu več smeha in manj pravil. Poleg tega smo imeli še večnamenski prostor za druženje v prvem nadstropju, kjer ni manjkala niti miza za biljard. Ta prostor je bil srce socialne rekreacije. Kajti konec koncev je tudi druženje neke vrste telovadba. Mahanje z rokami med pripovedovanjem zgodb, smeh do solz, nenehno dvigovanje kozarcev in sklanjanje nad biljard kroglicami – vse to je na svoj način prispevalo k dobri telesni pripravljenosti.

Skratka, naši gostje so bili vedno fit. Priložnosti za takšno ali drugačno rekreacijo je bilo vedno na pretek. In čeprav danes ni več teniških igrišč, kegljišča in biljard mize, so spomini na te športno obarvane čase še vedno živi. Šport v našem hotelu še živi, le na nekoliko drugačen način. Dandanes tu gostimo veliko športnikov, ki so mladi in v odlični telesni pripravljenosti. Zdaj gostje in zaposleni večinoma treniramo oči in prikrite vzdihe občudovanja, ko se mimo nas sprehodijo športni Adonisi. Naši hodniki so postali nekakšna modna pista za športne postave, mi pa se trudimo držati korak z vsemi temi fit modeli.

V 1. nadstropju hotela so imeli obiskovalci svoje prostore za razvedrilo. (foto arhiv Milra B. Stopar).

DENAR, SVETA VLADAR

Nekoč so v naših hotelih brnele menjalnice.

In vsak obisk hotela je bil za tuje goste prava finančna pustolovščina. Gostje so vstopali skozi naša vrata z denarnicami, polnimi deviz, pripravljenih na menjavo. Takrat je sicer bila uradna valuta jugoslovanski dinar, a je njegova vrednost devalvirala hitreje kot vreme v Alpah.

Nekdaj so zaposleni vedeli povedati kar nekaj prigod z dinarji in devizami, a jih je danes zaposlena mladina le poslušala z odprtimi usti, z mešanico fascinacije in začudenja. Se pa danes včasih še vedno zdi, da lahko zaslišimo šepet deviz in občutimo duh starih časov, ko stopimo skozi vrata našega hotela. Če se se gostje želeli založiti s kakovostnimi izdelki, so se lahko odpravili v našo legendarno duty free trgovino, saj se nahajamo neposredno ob italijanski in avstrijski meji.

To je pomenilo, da so se pri nas ustavljali ne le turisti, ampak tudi priložnostni nakupovalci, ki so želeli loviti ugodne cene brez davka. Na policah trgovine so se svetili eksotični parfumi, prestižna vina, škatlice čokolade in seveda cigarete, ki so bile zaradi neobdavčenja prava mamljivost. Svež je spomin naših upokoencev, kako so se gostje vračali iz naše trgovine z vrečkami, polnimi dragocenosti.

V Kompasovih zgodnjih letih je bila na levi strani, takoj po vstopu ob glavnem vhodu, taka trgovinica. V njej je gost lahko kupil vse prej naštete potrebne stvari, pa tudi nujne potrebščine, kot so zobna pasta in spominki. Ampak najbolj nenavadna stvar v tej trgovini je bila Ančka, plastična punčka, ki je stala v kotu in vedno pritegnila pozornost obiskovalcev. Nekega dne je v trgovino vstopil gospod, ki ga je Ančka naravnost očarala. Gleda, gleda, pa kar ne more verjeti očem. Zaprepaden povpraša prodajalko: "Ta plastična punčka stane 100 jurjev? Saj je dražja kot živa!" Prodajalka, znana po svojem smislu za humor, mu je z nasmehom odgovorila: "Seveda, gospod! Saj jo je tudi težje narediti!" Gospod je izbruhnil v smeh in opazil, da je ta trgovina poleg vseh potrebščin prodajala tudi dober odmerek humorja. Prodajalka pa je z nasmehom opazovala, kako se je Ančka spet znašla v središču pozornosti – kot zmeraj, saj je bila s svojo ceno in duhovitimi komentarji prava zvezda trgovine.

Konec koncev, Hotel Kompas ni le kraj za spanje, ampak tudi kraj, kjer doni smeh in se ustvarjajo prijetni spomini. Lepi so spomini, kako so se gostje vračali iz naših duty free trgovin z vrečkami.

BREZ DELA NI JELA

Nekoč so bile žurke in zabave v našem hotelu res legendarne! Praznovanja v nočnem baru, ob zvokih ansambla, so bila vrhunec dogajanja. Gneča je bila tako nora, da so gostje čakali za točilnim pultom v treh vrstah za svojo pijačo!

V restavraciji hotela pa je bil vsako soboto ples. Zbrali so se pari, oblečeni v svoja najbolj svečana oblačila. Rdeči salon, ki je bil na koncu restavracije desno, je bil posebej očarljiv. Tam so večkrat pripravili tombolo, ki je dodala še več zabave večerom. Med enim takih dogodkov se je zgodil nepozaben pogovor med dvema gos-

LEPOTA JE V OČEH OPAZOVALCA

Pomislite na čase, ko so se nosili hlače na zvonec, čevlji s platformo in frizure z visokim lokom. Ah, sedemdeseta leta so bila res posebna, saj je bil takrat v našem hotelu tudi frizerski salon. Pravzaprav nič nenavadnega. Gospe v štirizvezdičnem hotelu so želele biti lepe, kar je povsem razumljivo. Prav takšna je bila ekipa našega računovodstva in uprave!

Vendar pa naše nekdanje sodelavke, čeprav so bile videti kot iz modnega kataloga, frizerskega salona niso obiskovale. Tako so naše sodelavke svoje pričeske oblikovale kar same ali pa so imele skrivno orožje – na skrivaj si si izmenjevale frizerske nasvete in trike v pritličnem hotelskem hodniku! Ah, spomini na tiste čase so res neprecenljivi in polni smeha Morda tudi kakšnega nasveta, kako ohraniti pričesko tako visoko.

Ekipa računovodstva in uprave (foto arhiv Milra B. Stopar).

pema. "Je tvoj mož kaj zadel na tomboli?" je vprašala prva. Druga pa navdušeno in z nasmeškom pove, da je mož na tomboli zadel prašička. Seveda je prvo takoj zaskrbelo, kako je gospa tako nagrado uspela spraviti domov. Reče ji: "Tega ste pa težko spravili domov, kajne?" "Dajte no," se je prešerno zasmejala druga, "lažje kot moža".

Dandanes so v našem hotelu kužki in ostale domače živali dobrodošli, to je povsem običajno. A včasih je bilo drugače. Tako je nekoč naš hotel doživel precej nenavaden obisk. Gost, ki je s seboj na dopust pripeljal svojega ljubljence, ni prinesel običajnega kužka ali mačke. Namesto tega je s seboj prinesel pravo živo opico! Privezali so jo kar za skedenj, ki še danes stoji na travniku za Hotelom Kompas, da je tam lahko počivala in se igrala. Imel je prav poseben načrt. Šel je na gurmansko a la carte kosilo v Rdeči salon, kjer je lahko tako med obrokom opazoval in gledal svojega ljubljence. Medtem ko je jedel svojo vrhunsko pripravljeno kosilo, je z nasmehom opazoval, kako se opica zabava na dvorišču. Ta nenavadna zgodba je postala ena izmed mnogih nepozabnih anekdot, ki jih danes pripovedujemo z nasmeškom.

VLAK POSPEŠUJE

4 postaja

KOMPAS 50
HOTEL & CONFERENCE
KRANJSKA GORA

Dobrodošli na četrthi postaji vlaka spominov – in čeprav je ta postaja zadnja, še zdaleč ni končna! Tukaj postane zabavno, noro in divje, saj naš vlak tudi divje pospešuje od vsega smeha in veselja. Na tej postaji se nam pridruži nekaj najbolj neobičajnih anekdot in zgodbe, ki so zaznamovale zgodovino našega hotela. To bo najbolj nora vožnja skozi najbolj nore prigode, ki so se vtisnile v spomin našim nekdanjim zaposlenim – prav vsaka zgodba je kosček mozaika, ki ga skupaj ustvarjamo na tem popotovanju. In ko boste mislili, da je zgodb in pustolovščine konec, se bo pokazalo, da je to šele začetek novih pustolovščin. Kajti skupaj z vami in našimi zgodbami potujemo naprej, naproti novim dogodivščinam, ki se pišejo znova vsak dan. Pripnite si pasove, kajti naš vlak se ne ustavlja!

VČASIH SMUČAM HIT' ...

Ž Že kaj kmalu po odprtju hotela so se ustanovile športne ekipe.

Kompasovi smučarji - ekipni zmagovalci v alpskem smučanju, foto: Reporter, arhiv Mira B. Stopar).

Naš hotel so na sindikalnih igrah gostincev uspešno zastopale. Ah, kako čudoviti časi so to bili! Naši športniki so bili pravi junaki sindikalnih gostinskih iger, kjer niso zmagovali le v zimi in mrazu, pač pa tudi v veselju in tovarištvu. Če bi želeli opisati te dogodivščine, bi potrebovali cel Kompasov Reporter, saj so bili rezultati teh iger legendarni! Smučarji so bili prava paša za oči! Brez čelad, le z značilnimi "Janez Polda" kapicami na glavah. In smučarske hlače? Na zvonec, seveda! Ko so smučali po belih strminah, so bile njihove hlače širše od smuč. Vse to je nedvomno prispevalo k njihovim odličnim rezultatom, ki so jih s ponosom zapisovali v interni časopis. Vsako tekmovanje je bilo pravo doživetje.

Seveda pa ni šlo samo za smučanje. Gostinske igre so bile polne različnih disciplin, od kegljanja do biljarda. Naši športniki so blesteli povsod, vedno z nasmehom na obrazu in z duhom tovarištva. Vsi so vedeli, da se tekmuje za zabavo in druženje, ne zgolj za medalje. Prav vsak udeleženec je bil zmagovalec, ne glede na rezultat. Tako, dragi bralci našega časopisa, kaj mislite ... bomo morda v prihodnosti spet videli podobne podvige na naših belih strminah. Ampak tokrat, prosim, z malce več varnostne opreme.

O ŠTRAJKU

V

Nekdanji kolektiv našega hotela je bil res pravi primer moči in enotnosti.

Pleskanje balkonskih letvic (foto arhiv Mira B. Stopar).

Ko je v osemdesetih letih prejšnjega stoletja lesene balkonske ograje načel zob časa, so se zagnani zaposleni odločili, da bodo stvari vzeli v svoje roke. Direktor je namreč predlagal, da če bodo sami prepleskali balkonske letvice, bodo prihranili dovolj denarja za kakšen lep kolektivni izlet oz. strokovno ekskurzijo. In tako so se lotili dela, ker – konec koncev – pleskanje letvic res ni nobena umetnost. V mesecu dni je hotel zasijal v novi luči, zaposleni pa so se odpravili na nepozaben izlet v daljno Rusijo. Ah, tisti časi! Izleti so bili pogostejši, dnevnice pa so bile slajše od medu.

Vendar pa je bila ena stvar, ki je še posebej povezovala ta kolektiv: barvna niansa direktorjeve obleke, ki je določala energijo dneva in pa ... štrajk!

Gremo kar lepo povrsti. Direktor ne bo imenovan, bodo pa nekdanji zaposleni verjetno že ob opisu prepoznali slavni modni repertoar. Kadar je prišel v službo v svetlo sivi obleki, so zaposleni vedeli, da bo dan bolj »pasji« – torej, da bo moral biti vsak na svojem mestu in še malo bolj pridno migati. Kadar pa je direktor paradiral v temno modri obleki, je bilo vzdušje sproščeno, kot da bi se sonce nasmehnilo skozi hotelska okna.

ŠVERC KOMERC

V

V času socializma so bile limone pravi luksuz! Medtem ko je danes čisto običajno, da limone najdemo na vsakem vogalu, so bile v tistih časih prava redkost.

Naši kuharski mojstri pa so vedeli, da brez limon ne gre – za čaj, za ribe, za limonado! Zato se je naš junak kuhinje odločili, da bo limone "prešvercal" kar čez hrib, iz bližnje Avstrije. Predstavljajte si hotelski kombi, v njem pa kuhar na tajni misiji. Kupljene gajbice limon je previdno naložil v zadnji del kombija, z upanjem, da jih cariniki ne bodo opazili. Ampak vestni cariniki so imeli svoje metode preverjanja in preiskav vozil, ki prehajajo takrat strogo zastraženo mejo. O nas so si mislili, da smo eni "jugoviči". Ko so cariniki odkrili več limon, so vprašali kuharja, zakaj potrebuje toliko limon. "Zima gre not", je rekel kuhar, z najbolj nedolžnim obrazom, kar ga je lahko uprizoril. "Sezona grip in prehladov je pred vrati. Imam veliko otrok doma, skrbim, da bodo vso zimo pili limonado ter dobili vitamine." Cariniki so si sicer izmenjali poglede – ali naj verjamejo tej zgodbi? Na srečo je bila sezona prehladov res blizu in morda so cariniki sami razmišljali o zalogi vitaminov. Kuhar se je zmagoslavno vrnil v hotel, limone so bile varno v kuhinji in pripravljene za uporabo. Zima je res prišla in gostje so tako lahko brezskrbno uživali v najboljših jedeh ... z dodat-

“SANDOLIN”

Minilo je že let devet,
ko naš hotel je ugledal svet,
zato odločitev za odločitvijo pada,
da obnovi se mu fasada.

Ker personal je kot družina ena,
izvajalčeva pa previsoka cena,
smo se odločili,
da lesene dele sami bomo obnovili.

In kakšen sedaj je rezultat?
Ker želel sodelovati je prav vsak,
Kompasov lepoteč v Kranjski Gori
ves prepleskan s Sandolinom - sveti se ob zori.

Mira Burjevac Stopar

Moč enotnega kolektiva se je pokazala tudi enkrat v času prireditve skokov v Planici, okoli deset do sedmih zjutraj, tik pred odprtjem restavracije za zajtrk, ko je običajno naš hotel poln športnikov, navijačev in turistov. Kuharji, pomivalke in ostali delavci skupaj z vodjo kuhinje sedijo ob kavi in klepetajo. Kar naenkrat vsi vstanejo in zapustijo prostor. Vodja kuhinje prepričan, da so se razporedili po svojih delovnih mestih, ostane sam. A ne, ni bilo tako. Vsi so odšli direktno za šank – šli so namreč na štrajk! Vodja kuhinje, ki ni bil obveščen o tem štrajku, je bil popolnoma zmeden. Moral je hitro poiskati delovno silo z drugih oddelkov, kot sta pisarna in recepcija, kjer so se sicer ažurno odzvali na klic v sili, a se je zataknilo pri blagajni. Ena od zaposlenih, ki ni bila najbolj vešča tujih jezikov, je skušala pomagati na blagajni. Celotno jutro je poskušala pridobiti informacijo o neki določeni ceni, ki po njenih besedah v meniju sploh ni bila zapisana. Pravzaprav je v meniju pisalo »cena«, zneska/vrednosti oz. številke pa ni bilo. Kaj kmalu so ugotovili, da navedena beseda "Cena" v meniju pravzaprav ne pomeni številčne vrednosti zneska, ampak pomeni "večerja" po italijansko (fonetično: Čena). Le predstavljajte si zmedo in smeh, ki je sledil, ko so to ugotovili! Vodja kuhinje je končno našel svojo ekipo in gostje so dobili svoje zajtrke – morda malo kasneje, a zagotovo z veliko dodatne zabave in anekdot, ki jih bodo še dolgo pripovedovali. Včasih tudi štrajki prinesejo smešne zgodbe in nove izkušnje, kajne? In tako s(m)o delali – s smehom, enotnostjo in dobrim starim kolektivnim duhom, zato tudi mi zaključimo: "Hej, danes je temno modra! Čas za kavo in piškote!"

kom avstrijskih limon. Limone so postale simbol iznajdljivosti, poguma in odlične limonade, ki so jo gostje srkali ob zimskih večerih. Čeprav danes limone dobimo povsod, se še vedno radi spominjamo tistih časov, ko je naš kuhar s svojim šarmon ter »švercom« limon poskrbel za zimsko zdravje in nasmeha na obrazih naših gostov.

Na sliki kuharski mojster, tudi mojster "švercanja" in ne le v kuhinji (foto arhiv Mira B. Stopar).

M Marsikaj se je s časom spremenilo, a smeh, zabava, nepozabni spomini in pa beseda hvala ne gredo nikoli iz mode.

Tiste knjige pohval na recepcijah, kjer so gostje puščali svoje pristrčne zapise, so morda stvar preteklosti, a duh teh pohval živi naprej – zdaj jih zbiramo digitalno, pa vendar z enako toplino in veseljem.

Še naprej bomo skupaj ustvarjali zgodbe, ki jih bomo z veseljem zapisovali, pa naj bodo to dandanes zapisi na papirju, v oblaku ali pa kot spletna recenzija! Hotel Kompas je že dosegel častitljivih 50 let, a naš vlak še zdaleč ni zaključil svojega potovanja. Hvala vam za vseh 50 let podpore in nasmešov – na naslednjih 50! In zdaj, brez nadaljnega odlašanja, vabljeni, da skupaj praznujemo to čudovito obletnico in se spominjamo skupnih trenutkov ter ustvarjamo nove spomine za prihodnost. Hvala, ker ste bili del našega popotovanja.

In čeprav je Hotel Kompas že dosegel častitljivih 50 let, naš vlak še zdaleč ni zaključil svoje vožnje. Še naprej bomo skupaj ustvarjali zgodbe, ki jih bomo z veseljem zapisovali – pa naj bodo to zapisi na papirju ali v oblaku! Hvala, ker ste bili del našega popotovanja! Se vidimo na naslednjem vlaku, dragi sopotniki!

Hvala!

ČAS ZA ZABAVO NOSTALGIJA

V V Hotelu Kompas letos s posebno zabavnim druženjem obeležujemo 50 let delovanja.

A naše zabave s tem še zdaleč ni konec! Naše osebje ima namreč že petdeset let tradicijo, da novo leto "praznuje" šele nekje sredi januarja naslednje leto. Ko novoletni gostje odidejo, se začne pravi "party" za zaposlene. Praznovanje je praznovanje in žurka je žurka. Ni pomembno kdaj, pomembna je le udeležba in družba super sodelavcev. Naj bo uradno ali malo po svoje ... v naši ekipi zagotovo ni in nikoli ni bilo dolgočasno.

Lepo je obujati spomine na zgodovino Hotela Kompas, na decembrske dneve, ko se je receptor oblekel v Miklavža in vzdrževalec v parkeljna. (foto arhiv Miro Arnez).

A Ah, znamenita Kompasova plošča – tisti prav posebni kulinarčni zaklad, ki so ga naši kuharji v preteklosti pripravljali za res slovesne priložnosti.

To je bila plošča, ki je prinesla nekaj čarobnega, nekaj prepoznavnega in posebnega v vsako praznovanje. Seveda se je od takrat marsikaj spremenilo – tako oblika kot postavitve hrane. Današnja estetika krožnikov je popolnoma drugačna, a prav nič ne bi moglo premagati tistega občutka nostalgije, ki nas prevzame, ko naš glavni kuhar s toplino in iskricami v očeh pripoveduje o pripravi te posebne jedi. To je bil okus časa, ko je bil vsak detajl skrbno postavljen na krožnik, vsak kos hrane pa pripravljen z namenom, da bi navdušil in očaral goste. Če bi lahko le slišali te zgodbe, bi razumeli, zakaj nas ob misli na to ploščo prevzame nostalgija.

Kompasova plošča za svečane priložnosti. Zazna se vložen in premišljen trud (foto arhiv Mlra B. Stopar).

INVENTAR

S Skozi leta se je istvarila prava mala zakladnica drobnega inventarja z znamenitim Kompasovim logotipom.

Še sami smo bili presenečeni, koliko teh zakladov se je ohranilo in je skrbno pospravljenih v zasebnih nostalgijah zbirkah. Pravi raj za zbiratelje!

Kompasov logotip, s tistim čisto pravim kompasom, ki kaže pravo smer, je bil prepoznaven kjerkoli in kadarkoli. Na skodelicah, odpiralcih za steklenice, obeskih za ključke, svečnikih – zdi se, da smo skozi leta svoj znak vtisnili na vse, kar se le da! Veliko tega smo našli, odkrili in zbrali tukaj. Verjamemo, da bi tudi najbolj zagrizeni zbiralci zagledali nekaj, kar jim še manjka v kolekciji ...

Dragi naši upokojenci, prepričani smo, da se v vaših zbirkah skrivajo še marsikateri zakladi s tem plemenitim znakom.

Zbirka kemičnih svinčnikov, "kulijev" po domače, iz zasebne zbirke Janeza Matka.

Kozarec in krožniki z znamenitim Kompasovim znakom iz zasebne zbirke Janeza Matka.

Toaletno milo, ki je goste čakalo v kopalnicah hotelskih sob., prav tako iz zasebne zbirke Janeza Matka. Dandanes jih je nadomestil stenski dispencer.

Še originalno zaprt zavitek cigaret, ki so jih prodajali tudi v znameniti trgovini na vhodu Hotela Kompas. Zavoj je leta 1973 kupil in ga hrani v svoji zbirki Janez Matko.